

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

2. Reciprocatio amoris S. Joannis, qui videns se plus diligi, etiam plus diligebat Jesum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

ministravit munus magis honorificum, quis altiore aut ampliore in cœlesti curia obtinuit dignitatem, quàm noster Joannes? Correspondebit ergo gratiarum ac donorum remuneratio summa. Quidnam esse potest, quod consecuta non fuerit, non impetrârit filio, sibi tam amanter commendato, illa quæ est omnipotens ad obtinendum omne id à Numine, quodcunque ipsa vult?

Satis prolixè jam differuimus de testimoniis singularis amoris Christi erga S. Joannem, aliqua item proferamus argumenta amoris Discipuli, quem affectu reciproco impendit suo Magistro, & ostendamus, quòd si præ cæteris plùs fuerit dilectus, idem pariter plùs cæteris dilexerit.

II.
Punctum.

S. Joannes in amoris certamine reliquis palmam præripuisse Apostolis, ardentius dilexisse suum Magistrum testatus est tribus rationibus. 1. Amavit, eique *serviit* majori temporis spatio. 2. Eundem amavit purius. 3. Illum amavit etiam constantius.

Plures annos D. Joannem consecrâsse amoribus erga suum Magistrum constat, quia hanc Amoris scholam frequentavit à tenera jam ætate discipulus, in qua etiam ad extremam usque perseveravit ætatem. Amorem ipsius item puriorem extitisse, colligitur ex statu Virginali, cujus florem Christo in primis adolescentiæ annis dicavit, & ilibatam servavit semper, quod de aliis Apostolis non legimus; quare S. Chrysostomus Joannem *exordium Virginitatis* compellat, eoquòd Beatissimam Virginem æmulatus; sicut illa castimoniæ nitore præluxit muliebri, ita S. Joannes virili sexui, cujus virtutis radios in universam præterea diffudit Ecclesiam.

Com.

Communis PP. sensus est, quòd intuitu Virginitatis ipsius Christus Jesus, Virginum Sponsus hoc tam teneri amoris, ac singularis familiaritatis ei dederit testimonium. Non spectat propriè, nisi ad Virgines, cum Virginibus, Jesu & Maria se tam arcto amicitiae vinculo obligare, intimæ unionis inire societatem.

Non sufficit, cum de Virginibus incidit sermo, annuntiare cum S. Ignatio Martyre, eas esse *pretiosa monilia Christi*, quibus Christus ipse se exornat: satis non est, D. Cypriano assentiri, illas vocanti selectos, eosque elegantissimos flosculos in hortensi Jesu lectulo, oviculas amabilissimas in Pastoris Divini ovili, portionem maximè illustrem cœlestis hæreditatis: Vel cum D. Bernardo, easdem adnumerare familiæ Angelorum; *Virgines de Angelica familia deputantur*. Sed recensitis jam privilegiis accenseri oportet, ad condignum de iis sensum exprimendum, quòd S. Joannis instar sint electæ ad capiendam quietem in sinu Jesu, utq; amatorum more Divinorum castissimis sui Dilecti inhæreant, ac perfruantur amplexibus: *Læva ejus sub capite meo, & dextera illius amplexabitur me.* S. Cyprian, de Discipl. & habitu Virg. Cant. 2. 6.

O si, mi Deus! hîc plus superesset temporis, proseguendi elogia ad eò eximiæ virtutis, daretur paulò liberiùs exspatiandi, diutius in istis liliis commorandi facultas; sed necessitas aliorum compellit discursum nostrum, ut loquamur pro utilitate præsentium Auditorum; sc. quòd, sicuti per puritatem cordis & corporis obtinemus Dei lumina, incrementa vivæ fidei, & effectus singularis Amoris Christi Jesu erga nos, sic è contra per vitium oppositum carnis involvamur plus quàm Cimмериis tenebris, efficiamur jumentis parum absimiles, & hinc peculiari quodam modo odium & vindictam Dei in nos provocemus.

H h h 2

Quam

Lucz 12, 35.

Quam ob causam Christus in Evangelio à suis electis exigit cingulum circa lumbos, in manibus ut gerant lampades: *Sint lumbi vestri pracincti, & lucernæ ardentes in manibus vestris.* Prior habitus castimonix, posterior fidei illuminatæ symbolum est; fides enim, prout Mellissius Doctor tradit, vivâ flummâ illuminari nequit, nisi per vitæ puritatem excludantur obscuri vapores illi, qui è parte concupiscibili oriuntur, & superiorem animæ infestant, & obtuscant. Credite mihi, monet hic S. Pater; *Nisi ignis inferior extinguatur, superior lucere non potest*: prius ergo restinguite terrestrem, ut ardeat cœlestis.

Redeamus ad priora, & finiamus. S. Joannes demonstravit intensissimum, quem gessit amorem, quia Christum constanter sequendo, ei pro tunc etiam adhæsit, quando à reliquis omnibus erat desertus: *Cum vidisset Discipulum stantem.* Christus cunctorum mortalium afflictissimus, moriturus, saltem hoc solatium reperit, quòd videret se in electione sui amici minimè deceptum esse, què postquàm suum Dominum comitatus est supra Thaborum, æquè secutus generosè fuit ad Calvarix verticem; post haustum delitiòsum dulcorem illius cordis, non horruit cum eodem pariter bibere amaritudinem è propinato sibi calice passionis.

Vidit Christus infra ad pedem Crucis suæ *Discipulum stantem*; ista tam firma statio in tribus rebus Discipuli constantiam commendat: 1. In fide sua, in qua non vacillabat cæterorum istar, suum Magistrum non negavit ut S. Petrus, nec fidem amisit cum S. Thoma. 2. In exteriori professione fidei suæ se comitem jungendo cum Christo, tempore Passionis. Tantam non promeretur admirationem S. Petri facta confessio & protestatio, quâ

quã Christum Dei filium verum agnoscendum, & adorandum proclamabat, cum vidit mortuos ad vitam revocatos, cœcos ab eodem illuminatos, ipsum infinitudine quãdam miraculorum splendentem; quantam S. Joannis constans fidelitas, cui necessarium erat cor in amore obfirmatum, ut suo etiam Domino adhereret, quando non nisi militum & carnificum globo erat stipatus; ut debitum præstaret homagium posito in annihilationis suæ fundo, pleno opprobriis & ignominis; ut deploraret cruci affixi mortem, tanquam Deicidium, videndo ipsum mori veluti hominem, in suo amore perseverantem. Ah! quoties hic Discipulus densatos militum penetravit cuneos, in medium tortorum se conjecit, mortem ultro avidus exambit? Quot vicibus altâ voce publicè contestatus se Discipulum istius in Cruce morientis, Judices injustitiæ, lictores nimis in eum crudelitatis arguit, laboravit omni conatu illorum in se concitare furorem, ut cum suo Magistro simul moriendi, daretur occasio? Quantum æmulabatur, & ambitioso invidebat oculo carnificum turmæ, quæ ipsius occupabat locum, & remoram interponebat, nè præter morem proximus lateri Jesu adhereret? Deniq; videns omnem sibi tunc ad commoriendum facultatem ademptam, conatus est, per amoris & compassionis affectus sublevare sui Domini tormenta, miscendo suas lachrymas cum istius cruore, simulque respiciendo uno oculo moriente Amorem suum crucifixum, attrahebat in cor suum clavos, lanceam, plagas & supplicia omnia Salvatoris patientis vi & viribus suæ compassionis.

Si verum est, quòd anima plus sustineat in corpore, quod amat, quàm in eo, quod animat, certè S. Joannes longè plura pertulit in corpore Christi, quod ardentè.

H h h 3

amabat,

amabat, quàm pati potuisset in proprio, quod odio habebat; in certo sensu asserere nobis licet, discipulum istum ad pedem Crucis magis quodam modo ipsâ Dei Matre fuisse afflictum: huic quippe solatio esse debebat, quod sciret, nullam se unquam contraxisse noxam, quâ causam tormentis & morti sui Filiâ suppeditasset.

Quâ verò tristitiâ procellâ cor S. Joannis obrui oportebat, quando intellexit, se quidem in summo esse gradu amicitia, esse Discipulum Jesu unice dilectum, interea tamen parricidis amantissimi sui Magistri simul adscriptum? Dolor, quem is in Golgothæi montis fastigio subiit, tantæ erat vehementiæ, ut in quorundam Doctorum sensu promeruerit gloriam Martyrii, indeque inferunt, eoquod vitam suam sub licitorum manibus cæterorum Apostolorum more non consummârit, Amor Divinus intervenire voluerit, ipse futurus author & actor Martyrii Discipuli æquè amati, ac amantis.

O, quàm uberem gloriæ messem invehit Divo Joanni hic discursus, quantam verò confusionis materiam subministrat mihi, meisque Auditoribus! sumus quidem omnes reverà tenerè dilecti Jesu, at non pariter sumus diligentes Jesum. Deus singularem omnino in nos suam demonstravit omnem bonitatem, quis id in dubium revocare audeat? *Non fecit taliter omni nationi, & judicia sua non manifestavit eis.* Non sumus nati inter Turcas, non educati inter Brasilos anthropophagos, ut infiniti alii: infudit liberalissimus Deus cum rationis usu nobis fidei lumen, justitiæ suæ in nos non exercuit rigorem, quem tamen in numeri experti sentiunt, quos in ipso patrati sceleris æstu deprehensos abripuit ad pœnam, perdidit æternum, quantum vis

Psal. 147, 10.

tumvis adeò gravia ac frequentia in Dei injuriam non accumulârint delicta, uti nos cumulavimus.

O quam pridem incurrissemus parem damnationis pœnam sine amore isto Dei speciali! singulari ejus misericordix adscribendum, quòd salvi adhuc subsistentes, in tali versetur statu, in quo salutem æternam consequi possumus, dummodo velimus. *Misericordix Domini, quia* Thren. 3. 22. *non sumus consumpti.* Ne quidem unus invenietur ex nobis, si reflexionem supra antea actæ vitæ totius cursum instituire velimus, qui non deprehendat infinita singularis bonitatis hujus argumenta; verum itaque manet, quòd Deus singulari nos amore fuerit complexus etiam filios iræ; cum mereremur justam ejus potius vindictam, nos gratiarum suarum ditârît thesauris, quos prævidit fore ingratos; intercà tamen pro tot tantisque beneficiis, amoris Divini indiciis aliud nil rependere, videmur præter ingritudinis summæ continuationem. Nihil est, cui minùs impendimus amoris, quàm Deo; exarsimus toti in amorem divitiarum, honorum, damnato sæculo placere, quæsimus: quæ non ad aucupandum mundi favorem, sustinuumus, quibus discruciatî curis, ne disgratiam illius incurreremus? quales mentis exorbitantis ardores, quàm enormes passionum excessus sensimus ad lucrandam abjectissimarum creaturarum affectionem, quæ nos modò condemnant? Ex omnibus solus Deus est, quem inimici instar excepimus. Deus igitur nos persecutus est amore puro & gratuito; gratiarum suarum subsidio nos prævenit, beneficiorum vinculis ad se attraxit, sed eheu tanto amori respondimus odio gratuito, eoque detestabili! *Odio* Joan. 15. 25. *habuerunt me gratis*, amantis Jesu querela est. Merito ergo oportet, ut perfundamur rubore ob inhumanam ingrati-

gratitudinem, & perversam, deordinationem cordium nostrorum, in consideratione ardentis cordis S. Joannis: consecremus saltem postremos elabendis modò anni paucos dies; nè transeat ulla diei hora, quâ non ex animo detestemur nostrum ingratum animum, quâ non cordiculus doceamus de tempore, sine amore in Jesum, transacto.

Hæc est Divina charitas illa, quam vobis mei loco relinquo, siquidem vos deserere, & ori silentium imponere usque ad quadragesimæ ferias, sum justus: proinde *Act. 21: 32. commendo vos Deo, & verbo gratia ipsius.* Charitas ista interea vobis loquetur, dummodo eam audire lubeat. Quare non dicamus de ipsa, quod Tertullianus de sua fide enuntiat? *Unusquisque debet colloqui cum fide sua.* Instituite itaque colloquia & discursus cum Charitate, quam etiam ad consilium adhibeatis, quoties aliquid tentatis aggredi.

Divina hæc charitas, quam vobis relinquo commendatam, remedium afferet omni malo, quod elapso Adventus tempore proposui vobis, & declaravi, vel melius loquendo prosequetur, consummabitq; omne bonum, cujus initia posuimus.

1. Si denuntiando Divinorum judiciorum rigorem vos terrui, si merum fallacium gaudiorum, cujus gustu vos oblectabamini in mundo, tristitiæ absynthio pergentium Doctore. *2. Cor. 7. 8. Si contristavi vos, non me penitet,* repono cum propinabit solatia, hæc sciet, eâ arte amaritudines dulcorare pœnitentiæ, labores temperare Divini servitii, ut non sine voluptate iis sitis fruituri, juxta Pfaltis promissum: *Labo- Psa. 127. 2. res manuum tuarum quia manducabis.*

2. Si gladio Divini Verbi, quo usus, vulnus quoddam vestris infixi mentibus, inde gaudium capio; sunt enim plagæ medicinales, quæ salutem & vitam procurant æternam: nec permittite, ut tam citò obductæ coalescant ex integro, servate interim illas, vos contestor, quia Charitas timori succedens, ut S. Augustinus animadvertit, obligabit, & sanabit artificiosis suis manibus felices hæc plagas, eisq; affundet oleum & balsamum cœlestium consolationum. *Timor vulnerat, sed intrat Charitas, que sanat, que Timor vulnerat.*

3. Si vos viâ latâ, per quam currebatis læti ad perditionem æternam, abstraxi, ut reducerem vos in angustam & arctam paradisi semitam; etiamsi natura ob injectos libertati suæ compedes lugeat, in luctu & lucta verferetur sic coacta, Charitas, quam vobis relinquo, ampliabit cordium vestrorum angustias, monstrabit, & aperiet viam spatiosam, ut cum Davide læti exclamare valeatis: *Viam mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cor meum.* Psal. 118. 32. Cursus iste felicitate æquè, ac voluptate relictus non alium reperiet terminum nisi in interminabilis beatitudinis æternitate, quam vobis exopto, & apprecor. In Nomine Patris, Filii & Spiritûs Sancti.

Amen.

